

Arrest

nr. 92 236 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker werd op 1 augustus 2012 in onregelmatig verblijf aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op dezelfde dag besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan de persoon die verklaart zich R.J. te noemen, (...) , en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is*
- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor heling
PV nr LI.27.LA.081260/2012 van de politie van Luik
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor heling bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Casablanca

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*
- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING : De betrokken werd aangetroffen voor heling"

2. De ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is. (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Wanneer een middel gericht tegen een onderdeel van de bestreden beslissing gegrond is, moet de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd worden, gelet op een goede rechtsbedeling.

2.2. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de vreemdelingenwet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre het beroep ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft. Het beroep is in de mate dat het gericht is tegen een maatregel van vrijheidsberoving dan ook onontvankelijk.

2.3. Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 30 augustus 2012 werd overgedragen aan Nederland.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 6 november 2012 zet de raadsman van verzoeker inzake het belang uiteen dat hij nog steeds volhardt in het onderhavig beroep. De raadsman voert aan dat verzoekers moeder in België woont. Daar de bestreden beslissing eveneens gepaard gaat met een inreisverbod waardoor verzoeker gedurende drie jaar België en de in de bestreden beslissing vermelde Staten niet zal kunnen betreden, heeft dit inreisverbod wel degelijk verstrekkende gevolgen voor verzoeker en meent de raadsman dat verzoekers belang nog steeds actueel is.

Aangezien de bevelscomponent van de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Anderzijds kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert en dat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft.

Zoals reeds in punt 2.1. vastgesteld, betreft de bestreden beslissing één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, zijnde gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuist motiveren.

De verzoeker licht dit middel als volgt toe:

“Eerste middel: de beslissing schendt de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuist motiveren.

Doordat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet van 1980, wordt als volgt gemotiveerd:

‘ Betrokkene is op heterdaad betrapt voor heling PV nr (...) van de politie van Luik Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België (...)

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor heling bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. ’

Terwijl verzoekende partij geen weet heeft van strafbare feiten. Dat verzoekende partij evenmin over een officiële verblijfplaats in België moet beschikken om zich op Belgisch grondgebied te mogen bevinden.

Bij zijn arrestatie was hij niet in het bezit van zijn geldig paspoort, dewelke was achtergebleven bij zijn oom in Nederland. Daarom werd hij meegenomen naar het politiekantoor.

Vervolgens werden de verbalisanten, via de oom van verzoekende partij, in het bezit gesteld van de nodige identiteitsdocumenten (per fax en per drager).

Toch werd verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas.

Het document dat hem daarbij wordt overhandigd heeft het plots over heling.

De vrijheidsberoving is gebaseerd op de overweging dat het gedrag van verzoekende partij wordt geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Meer bepaald zou de beslissing genomen zijn omdat de betrokkenen werd aangetroffen voor heling. Verzoekende partij zou in aanmerking komen om vervolgd te worden voor heling en daarom zou er een risico bestaan tot een nieuwe schending van de openbare orde.

Een en ander zou dan het opgelegde inreisverbod van verzoekende partij moeten verantwoorden.

Verzoekende partij heeft in het geheel geen idee van wat er hem precies te laste wordt gelegd.

Verzoekende partij heeft zich in het geheel niet schuldig gemaakt aan heling en weet ook niet op basis van welke feiten hij hiervan wordt beschuldigd.

Zodat deze motivatie van verwerende partij om aan verzoekende partij een inreisverbod op te leggen, onbestaande is hetgeen de beslissing zelf aantast.

Dat om die redenen de beslissing moet worden vernietigd en het aan verzoekende partij opgelegde inreisverbod moet worden opgeheven.”

3.2. De Raad wijst erop dat de aangevoerde middelen enkel worden onderzocht in zoverre deze betrekking hebben op het inreisverbod. De Raad stipt aan dat verzoeker nalaat te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.4 De verzoeker betoogt dat de motivering inzake het opleggen van het inreisverbod gebrekkig, zelfs onbestaande is.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, en niet op artikel 3, 9° van de vreemdelingenwet, zoals de verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. Diengaande stelt de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er wordt daarbij verduidelijkt dat de betrokkene werd aangetroffen voor heling.

3.6. De verzoeker werpt op dat hij geen weet heeft van strafbare feiten. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het P.V. nr. (...) dat werd opgesteld door de politie van Luik. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, waar zich eveneens een administratief verslag vreemdelingencontrole bevindt van 1 augustus 2012 waaruit blijkt dat de verzoeker door de Luikse politie op heterdaad werd betrapt

voor feiten van heling en waarbij wordt verwezen naar het desbetreffende proces-verbaal. De Raad stipt aan dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen. (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133).

Gezien deze vaststellingen, kan de verzoeker dan ook niet ernstig voorhouden dat hij geen weet heeft van strafbare feiten.

In zoverre verzoeker betwist dat er sprake is van een schending van de openbare orde, wijst de Raad er op dat heling een strafbaar feit is en aldus een schending van de openbare orde uitmaakt.

Voorts stelt verzoeker dat hij geen idee heeft van wat er hem precies te laste wordt gelegd, dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan heling noch weet op basis van welke feiten hij wordt beschuldigd. De Raad wijst erop dat het feit dat betrokkene nog niet in vervolging werd gesteld of strafrechtelijk veroordeeld, en dus geniet van het vermoeden van onschuld, niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

De verzoeker toont met zijn weinig geloofwaardig betoog, aangezien verzoeker op heterdaad werd betrapt, niet aan dat de verwerende partij op basis van de door politie gedane vaststellingen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schenden, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod heeft opgelegd.

3.7. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij in België kan komen zonder over een officiële verblijfplaats te beschikken, merkt de verwerende partij terecht op dat deze motivering betrekking heeft op het door de verwerende partij vastgestelde risico op verwijdering en de maatregelen tot gedwongen terugleiding en vasthouding. Zoals hoger vermeld, heeft de Raad geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in zoverre het gericht is tot een maatregel van vasthouding.

3.8. Waar verzoeker stelt dat hij over een geldig paspoort en visum beschikt die kort na zijn arrestatie zouden zijn overgemaakt, stelt de Raad vast dat deze argumenten geen uitstaans hebben met de motieven van de bestreden beslissing zowel wat de bevelscomponent betreft als het inreisverbod. Beide onderdelen van de beslissingen zijn immers genomen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid en niet omwille van ontbrekende identiteitsdocumenten. Verzoekers betoog kan aldus de concrete motieven van de bestreden beslissing in die mate niet onderuit halen.

3.9. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld en gemotiveerd m.b.t. het inreisverbod. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES